

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 283

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 17 aprilie 2014

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 50 din 4 februarie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013 pentru plata eșalonată a despăgubirilor stabilite potrivit dispozițiilor Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, ale Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, precum și ale Legii nr. 393/2006 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea fostului Regat al Sârbilor, Croaților și Slovenilor, în urma aplicării Protocolului privitor la câteva insule de pe Dunăre și la un schimb de comune între România și Iugoslavia, încheiat la Belgrad la 24 noiembrie 1923, și a Convenției dintre România și Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor, relativă la regimul proprietăților situate în zona de frontieră, semnată la Belgrad la		5 iulie 1924, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 9/1998, Legii nr. 290/2003 și Legii nr. 393/2006	2-5
		Decizia nr. 51 din 4 februarie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 ¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale	5-7
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
	276.	— Hotărâre pentru înființarea sistemului privind protecția indicațiilor geografice ale băuturilor spirtoase	8
ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI			
	252.	— Ordin privind dispunerea radierii din Registrul general al instituțiilor financiare nebankare a Societății Comerciale AGORA LEASE IFN — S.A.	9
	253.	— Ordin privind dispunerea radierii din Registrul general al instituțiilor financiare nebankare a Societății Comerciale TOTAL FINANCE IFN — S.A.	9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE			
		Decizia nr. 1 din 17 februarie 2014	10-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 50*)**

din 4 februarie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013 pentru plata eșalonată a despăgubirilor stabilite potrivit dispozițiilor Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, ale Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, precum și ale Legii nr. 393/2006 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea fostului Regat al Sârbilor, Croaților și Slovenilor, în urma aplicării Protocolului privitor la câteva insule de pe Dunăre și la un schimb de comune între România și Iugoslavia, încheiat la Belgrad la 24 noiembrie 1923, și a Convenției dintre România și Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor, relativă la regimul proprietăților situate în zona de frontieră, semnată la Belgrad la 5 iulie 1924, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 9/1998, Legii nr. 290/2003 și Legii nr. 393/2006

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2013 pentru plata eșalonată a despăgubirilor stabilite potrivit dispozițiilor Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, ale Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, precum și ale Legii nr. 393/2006 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea fostului Regat al Sârbilor, Croaților și Slovenilor, în urma aplicării Protocolului privitor la câteva insule de pe Dunăre și la un schimb de comune între România și Iugoslavia, încheiat la Belgrad la 24 noiembrie 1923, și a Convenției dintre România și Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor, relativă la regimul proprietăților situate în zona de frontieră, semnată la Belgrad la 5 iulie 1924, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 9/1998, Legii nr. 290/2003 și Legii nr. 393/2006, excepție ridicată de Nufăr

Vasile Costencov, Valentin Luca și Valentina Strătilă în Dosarul nr. 3.532/118/2013 al Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 793D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 814D/2013 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I, III și V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2013, excepție ridicată de Mihalache Radu și Petre Radu în Dosarul nr. 730/120/2013 al Curții de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 814D/2013 la Dosarul nr. 793D/2013.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 814D/2013 la Dosarul nr. 793D/2013, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 528 din 12 decembrie 2013, pune concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 11 octombrie 2013 și 6 noiembrie 2013, pronunțate în dosarele nr. 3.532/118/2013 și nr. 730/120/2013, **Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal și, respectiv, Curtea de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate**

*) A se vedea și opinia separată atașată Deciziei nr. 528 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 24 ianuarie 2014.

a prevederilor art. I, III și V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2013 pentru plata eşalonată a despăgubirilor stabilite potrivit dispozițiilor Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, ale Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, precum și ale Legii nr. 393/2006 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea fostului Regat al Sârbilor, Croaților și Slovenilor, în urma aplicării Protocolului privitor la câteva insule de pe Dunăre și la un schimb de comune între România și Iugoslavia, încheiat la Belgrad la 24 noiembrie 1923, și a Convenției dintre România și Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor, relativă la regimul proprietăților situate în zona de frontieră, semnată la Belgrad la 5 iulie 1924, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 9/1998, Legii nr. 290/2003 și Legii nr. 393/2006.

Excepția a fost ridicată de Nufăr Vasile Costencov, Valentin Luca, Valentina Strătilă, Mihalache Radu și Petre Radu în cauze având ca obiect soluționarea cererilor de acordare de despăgubiri potrivit Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile legale criticate creează o situație discriminatorie între persoanele îndreptățite la plata despăgubirilor care au primit deja sumele de bani convenite înainte de emiterea ordonanței de urgență și cele care nu l-au primit încă, fiind nevoite să mai aștepte 10 ani pentru ca debitorul să își execute obligația. La această situație s-a ajuns din cauza instituțiilor statului competente să soluționeze dosarele de despăgubiri.

Autorii excepției de neconstituționalitate mai arată că este vădit neconstituțională eşalonarea tranșelor pe o perioadă de 10 ani, în condițiile în care, până în prezent, plățile s-au făcut în două tranșe pe o perioadă de 2 ani. Măsura adoptată nu este necesară într-o societate democratică, iar România nu se află în niciuna dintre situațiile prevăzute de art. 53 din Constituție. Se mai arată că instanța de la Strasbourg a statuat în Hotărârea din 7 mai 2002, pronunțată în Cauza *Burdov împotriva Rusiei*, că autoritățile nu pot invoca lipsa disponibilităților bănești sau a altor resurse pentru a justifica neexecutarea unor hotărâri judecătorești sau a unei decizii administrative prin care s-a constatat cuantumul unei despăgubiri. Se mai menționează jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la noțiunea de bun (Hotărârea din 9 decembrie 2008, pronunțată în Cauza *Viașu împotriva României*), precum și cu privire la principiul proporționalității prin raportare la dreptul de proprietate (Hotărârea din 1 decembrie 2005, pronunțată în Cauza *Mașiniexportimport Industrial Group împotriva României*).

Pe de altă parte, prin abrogarea art. 8 alin. (2) din Legea nr. 9/1998 și a art. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 286/2004 privind unele măsuri referitoare la funcționarea Comisiei centrale și a comisiilor județene și a municipiului București pentru aplicarea dispozițiilor Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, și introducerea art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 10/2013, se încalcă principiul neretroactivității legii, întrucât, deși ar fi trebuit să primească compensații încă din anul 2001, practic le vor primi din anul 2014, conform noilor dispoziții.

De asemenea, dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale fiind adoptate pe calea unei ordonanțe de urgență în condițiile în care, pe de o parte, nu este satisfăcută cerința existenței unei situații extraordinare, iar pe de altă parte nu este respectată cerința de nu fi afectate drepturile și libertățile fundamentale. În cazul de față se produce o veritabilă expropriere.

Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale.

În opinia instanței, dispozițiile legale criticate nu încalcă principiul egalității în fața legii, având în vedere că se aplică în egală măsură persoanelor beneficiare ale Legii nr. 9/1998.

În ceea ce privește dreptul de proprietate, instanța apreciază că textele criticate nu aduc atingere existenței dreptului de proprietate, nu echivalează cu imposibilitatea valorificării dreptului de creanță asupra statului, nu neagă existența și întinderea despăgubirilor stabilite prin deciziile de plată și hotărârile emise în temeiul legilor reparatorii.

Prin eşalonarea dispusă este afectată, într-adevăr, celeritatea procedurilor, fără însă a fi afectată esența dreptului, plata despăgubirilor stabilite potrivit dispozițiilor Legii nr. 9/1998, ale Legii nr. 290/2003 și ale Legii nr. 393/2006 nefiind refuzată.

Nu se poate susține nici depășirea prin ordonanța de urgență a domeniului de reglementare atribuit acestei categorii de acte normative, întrucât prin aceasta nu se reglementează în domeniul legilor constituționale și nici nu are ca obiect măsuri de natură a afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturi sau libertăți fundamentale, drepturi electorale sau măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică, astfel că nu se poate reține încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (6) și art. 61 din Constituție.

Instanța apreciază că nu poate fi reținută nici critica de neconstituționalitate invocată în raport de dispozițiile art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală, câtă vreme lipsa de intervenție ar fi avut drept consecință imposibilitatea menținerii echilibrului bugetar, nerespectarea angajamentelor interne și internaționale asumate de Guvern, inclusiv în ceea ce privește nivelul deficitului bugetar, aspecte menționate în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013.

Curtea de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale.

Se apreciază că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2013 are în vedere rezolvarea unei situații extraordinare, prin reglementarea unor măsuri cu caracter temporar și derogatorii de la dreptul comun. Măsurile instituite urmăresc un scop legitim — asigurarea stabilității economice a țării — și păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere — executarea eşalonată a hotărârilor judecătorești în cauză.

Prin măsurile reglementate, Guvernul recunoaște obligația de plată a autorității statale și se obligă la plata eşalonată a despăgubirilor, modalitate de executare impusă de situația de excepție pe care o reprezintă, pe de o parte, proporția deosebit de semnificativă a creanțelor astfel acumulate împotriva statului și, pe de altă parte, stabilitatea economică a statului român în actualul context de criză economică națională și internațională.

Nu se poate reține existența unei discriminări, întrucât Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că o deosebire de tratament juridic este discriminatorie atunci când nu este justificată în mod obiectiv și rezonabil, aceasta însemnând că nu urmărește un scop legitim sau nu păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și

obiectivul avut în vedere, situație ce nu se regăsește în prezenta cauză.

Curtea a reținut că măsura eşalonării plății despăgubirilor este una necesară pentru a se putea realiza finalitatea avută în vedere, fiind aplicată în mod egal tuturor persoanelor ce intră sub incidența acesteia.

Se reține și faptul ca dispozițiile legale menționate nu modifică un raport de drept substanțial stabilit anterior intrării sale în vigoare, ci doar eşalonează plata despăgubirilor stabilite prin titluri emise și neachitate integral până la data intrării în vigoare a ordonanței de urgență, respectiv prin titluri ce se vor emite ulterior acestui moment, motiv pentru care nu se poate reține încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie prevederile art. I și III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2013, în Dosarul nr. 793D/2013, și ale dispozițiilor art. I, III și V ale aceleiași ordonanțe de urgență, în Dosarul nr. 814D/2013. Din examinarea excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, în realitate, obiectul acesteia îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013 pentru plata eşalonată a despăgubirilor stabilite potrivit dispozițiilor Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, ale Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, precum și ale Legii nr. 393/2006 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea fostului Regat al Sârbilor, Croaților și Slovenilor, în urma aplicării Protocolului privitor la câteva insule de pe Dunăre și la un schimb de comune între România și Iugoslavia, încheiat la Belgrad la 24 noiembrie 1923, și a Convenției dintre România și Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor, relativă la regimul proprietăților situate în zona de frontieră, semnată la Belgrad la 5 iulie 1924, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 9/1998, Legii nr. 290/2003 și Legii nr. 393/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 28 februarie 2013.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii civile, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 44 alin. (1) și (2) referitor la dreptul de proprietate privată, art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului și art. 115 alin. (4) și (6) privind instituția delegării legislative.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prin Decizia nr. 528 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 24 ianuarie 2014, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013 sunt neconstituționale.

Curtea a reținut că măsura instituită prin ordonanța de urgență criticată, de reeşalonare a unor debite ale statului pe o durată de 10 ani, nu poate fi considerată una de natură a menține un just echilibru între interesele debitorului — stat și cele ale creditorului — persoană îndreptățită la despăgubiri, ci, dimpotrivă, se poate aprecia că persoana îndreptățită suportă o sarcină disproporționată și excesivă în privința dreptului său de a beneficia de despăgubirile acordate prin lege.

Deși legiuitorul delegat a invocat un scop legitim al măsurii criticate, și anume promovarea unei modalități de plată care să permită în același timp despăgubirea tuturor persoanelor îndreptățite, dar și respectarea țintei de deficit bugetar anual, totuși, instituirea unui termen de 10 ani pentru executarea unei creanțe asupra statului (după ce creanțele erau deja exigibile în baza primei eşalonări) nu satisface exigențele unui termen rezonabil, care să asigure deplina valorificare a dreptului de creanță, constituind, din acest punct de vedere, o ingerință disproporționată asupra dreptului.

Mai mult, astfel cum rezultă din Nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013, Curtea a observat că evaluările Guvernului privind impactul financiar asupra bugetului general consolidat se referă doar la o perioadă de 5 ani de la intrarea în vigoare a acestui act normativ, astfel încât nici din acest punct de vedere nu este justificată instituirea unui termen de zece ani pentru eşalonarea plății despăgubirilor acordate potrivit Legii nr. 9/1998, republicată, Legii nr. 290/2003, cu modificările ulterioare, și Legii nr. 393/2006.

În consecință, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2013 afectează, în sens negativ, dreptul fundamental la proprietate, astfel cum înțelesul constituțional al verbului „a afecta” a fost definit în jurisprudența Curții Constituționale, contravenind în acest mod dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală.

Curtea observă că în această împrejurare devin incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”. Având în vedere și faptul că actele de sesizare ale Curții Constituționale sunt anterioare deciziei de constatare a neconstituționalității, prezenta excepție urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

Potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, în procesul de aplicare și interpretare a legislației incidente în speța dedusă soluționării, instanțele de judecată urmează să respecte deciziile Curții Constituționale, atât sub aspectul dispozitivului, cât și al considerentelor pe care acestea se sprijină. Prin urmare, chiar dacă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale — de exemplu, Decizia nr. 61 din 21 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 10 aprilie 2013, Decizia nr. 319 din 29 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 25 aprilie 2012, și Decizia nr. 223 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2012 — deciziile anterioare de constatare a neconstituționalității reprezintă temei al revizuirii conform art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă din 1865 sau art. 509 alin. (1) pct. 11 din noul cod de procedură civilă, după caz.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013 pentru plata eșalonată a despăgubirilor stabilite potrivit dispozițiilor Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, ale Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, precum și ale Legii nr. 393/2006 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea fostului Regat al Sârbilor, Croaților și Slovenilor, în urma aplicării Protocolului privitor la câteva insule de pe Dunăre și la un schimb de comune între România și Iugoslavia, încheiat la Belgrad la 24 noiembrie 1923, și a Convenției dintre România și Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor, relativă la regimul proprietăților situate în zona de frontieră, semnată la Belgrad la 5 iulie 1924, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 9/1998, Legii nr. 290/2003 și Legii nr. 393/2006, excepție ridicată de Nufăr Vasile Costencov, Valentin Luca, Valentina Strătilă în Dosarul nr. 3.532/118/2013 al Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal și de Mihalache Radu și Petre Radu, în Dosarul nr. 730/120/2013 al Curții de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal și Curții de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 februarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 51
din 4 februarie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra notelor scrise depuse la dosar de către autorul excepției prin care acesta solicită admiterea excepției și judecarea în lipsă.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 11.614/99/2012, **Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 pct. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, precum și a ordonanței în ansamblu, excepție ridicată de Alexandru Valeriu Vicol cu ocazia soluționării unei contestații împotriva unui act administrativ fiscal.**

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 pct. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, precum și a ordonanței în ansamblu, excepție ridicată de Alexandru Valeriu Vicol în Dosarul nr. 11.614/99/2012 al Tribunalului Iași — Secția a II-a civilă, contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 816D/2013.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține următoarele:

— Ordonanța de urgență criticată a fost adoptată cu încălcarea prevederilor art. 4 din Codul fiscal, care dispun că acesta se modifică și se completează numai prin lege, promovată, de regulă, cu 6 luni înainte de data intrării în vigoare a acesteia, iar orice modificare sau completare la cod intră în vigoare cu începere din prima zi a anului următor celui în care a fost adoptată prin lege;

— Ordonanța de urgență criticată nu a fost aprobată prin lege;

— Din conținutul ordonanței de urgență criticate nu rezultă dacă a existat o lege de abilitare a Guvernului de a emite ordonanțe, domeniul în care acesta poate emite ordonanțe sau data până la care subzistă delegarea;

— Ordonanța de urgență criticată intervine în domeniul legilor organice, fapt interzis de prevederile constituționale;

— Ordonanța de urgență criticată instituie o discriminare între categoriile de contribuabili în ceea ce privește deducerea taxei pe valoarea adăugată pentru cheltuielile aflate în proprietatea sau folosința unei persoane impozabile.

Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă, contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Prevederile art. 115 alin. (1) din Constituție se referă strict la ordonanțele simple adoptate de Guvern și nu la ordonanțele de urgență, al căror regim este reglementat în alineatele (4), (5) și (6) ale art. 115. Totodată, din interpretarea art. 115 alin. (6) din Constituție reiese că ordonanțele de urgență pot fi adoptate în domeniul legilor organice. De asemenea, stabilirea unor reguli diferite de acordare a deducerii taxei pe valoarea adăugată în raport de specificul unor situații particulare nu constituie în sine o discriminare.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Analizând încheierea de sesizare și notele scrise ale autorului excepției, Curtea observă că acesta critică, pe de-o parte, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 în întregul ei, iar, pe de altă parte, textul de lege care reglementează limitările speciale ale dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată. Această din urmă limitare este reglementată de dispozițiile art. 32 pct. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009, care, după articolul 145 din Codul fiscal, introduce articolul 145¹ — Limitări speciale ale dreptului de deducere. Astfel, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, precum și ale art. 145¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Analizând notele scrise ale autorului excepției, rezultă că acesta critică forma inițială a art. 145¹, astfel cum a fost introdusă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 a fost publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 249 din 14 aprilie 2009.

Dispozițiile art. 145¹, astfel cum au fost introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009, au următorul conținut:

„(1) *În cazul vehiculelor rutiere motorizate care sunt destinate exclusiv pentru transportul rutier de persoane, cu o greutate maximă autorizată care să nu depășească 3.500 kg și care să nu aibă mai mult de 9 scaune de pasageri, incluzând și scaunul șoferului, nu se deduce taxa pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor acestor vehicule și nici taxa aferentă achizițiilor de combustibil destinat utilizării pentru vehiculele care au aceleași caracteristici, aflate în proprietatea sau în folosința persoanei impozabile, cu excepția vehiculelor care se înscriu în oricare dintre următoarele categorii:*

a) *vehiculele utilizate exclusiv pentru: intervenție, reparații, pază și protecție, curierat, transport de personal la și de la locul de desfășurare a activității, precum și vehiculele special adaptate pentru a fi utilizate drept care de reportaj, vehiculele utilizate de agenți de vânzări și de agenți de recrutare a forței de muncă;*

b) *vehiculele utilizate pentru transportul de persoane cu plată, inclusiv pentru activitatea de taxi;*

c) *vehiculele utilizate pentru prestarea de servicii cu plată, inclusiv pentru închirierea către alte persoane, instruirea de către școlile de șoferi, transmiterea folosinței în cadrul unui contract de leasing financiar sau operațional;*

d) *vehiculele utilizate în scop comercial, respectiv în vederea revânzării.*

(2) *Prin achiziție de vehicule, în sensul alin. (1), se înțelege cumpărarea unui vehicul din România, importul sau achiziția intracomunitară a vehiculului.*

(3) *Prevederile alin. (1) și (2) nu se aplică pentru avansurile care au fost achitate înainte de data de 1 mai 2009 pentru valoarea totală sau parțială a vehiculelor rutiere motorizate, dacă livrarea acestora intervine după data de 1 mai 2009 inclusiv.*

(4) *Prevederile prezentului articol se aplică până la data de 31 decembrie 2010 inclusiv.*

(5) *În cazul vehiculelor exceptate potrivit alin. (1) se vor aplica regulile generale de deducere stabilite la art. 145 și art. 146—147¹.”*

Curtea constată că, potrivit alin. (4) al art. 145¹ în forma introdusă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009, acest articol se aplică până la data de 31 decembrie 2010 inclusiv. Deși nu mai sunt în vigoare, aceste dispoziții își produc în continuare efectele juridice. Astfel cum reiese din copiile depuse la dosar, raportul de inspecție fiscală care a stat la baza emiterii deciziilor de impunere se referă la perioada 1 mai 2009—31 ianuarie 2011, prevederile criticate constituind temelul juridic pentru nerecunoașterea autorului excepției a dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată. În acest caz, având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea constată că are competența de a controla constituționalitatea dispozițiilor art. 145¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal în forma introdusă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009.

În opinia autorului excepției, prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 56 alin. (2) referitor la așezarea justă a sarcinilor fiscale, art. 108 alin. (3) referitor la actele Guvernului, art. 115 alin. (1), (5) și (7) referitor la delegarea legislativă.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 1 alin. (3) din Constituție consfințesc caracterul de „*stat de drept, democratic și social în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme*” și, pentru ca această prevedere să nu rămână doar la stadiu declarativ, în art. 1 alin. (5) din Constituție

se instituie obligația tuturor, inclusiv a autorităților publice, de a respecta Constituția, supremația acesteia și legile. În aceste condiții, Curtea reține că art. 4 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal reprezintă un text de principiu ce consfințește regula modificării și completării sale cu 6 luni înainte de data intrării în vigoare și, prin urmare, pot apărea excepții de la această regulă, fiind permise nu numai de Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ci și de art. 115 alin. (4) din Constituție. În momentul adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2009, Guvernul s-a aflat într-o situație extraordinară, care impunea măsuri urgente menite tocmai să consolideze situația economică a țării și să mențină în efectivitate bugetul public național. Astfel, nu se poate susține că, prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2009, Guvernul ar fi luat măsuri ce s-ar situa deasupra legii.

De asemenea, Curtea constată că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate argumentată de autorul excepției pe inexistența unei legi de abilitare care să legitimeze dreptul Guvernului de a emite ordonanța de urgență ale cărei prevederi constituie obiect al excepției de neconstituționalitate. Concluzia autorului excepției, potrivit căreia, în lipsa unei asemenea legi de abilitare, ordonanța ar fi neconstituțională, încălcând dispozițiile art. 115 din Constituție, nu este justă, întrucât, potrivit art. 115 alin. (1) din Constituție, adoptarea unei legi de abilitare se impune numai în cazul în care Guvernul emite ordonanțe simple, în domenii de reglementare care nu fac obiectul legilor organice. În cazul ordonanțelor de urgență, delegarea legislativă a Guvernului decurge direct din textul constituțional al art. 115 alin. (4). Numai în cazul emiterii ordonanțelor simple este necesar ca delegarea atribuțiilor legislative asupra Guvernului să fie făcută în mod expres, printr-o lege de abilitare adoptată de Parlament, așa cum prevede art. 115 alin. (1) din Constituție. Deci, emiterea unei ordonanțe de urgență nu este condiționată de existența unei legi speciale de abilitare, ci acest drept al Guvernului operează în virtutea textului constituțional al art. 115 alin. (4).

În continuare, Curtea reține că delegarea legislativă a Guvernului de a emite ordonanțe poate opera în temeiul Constituției, potrivit art. 115 alin. (4), în cazul ordonanțelor de urgență, sau în temeiul legii de abilitare adoptate cu respectarea alin. (1) al aceluiași articol, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că interdicția reglementării de către Guvern în domeniul legii organice privește numai ordonanțele Guvernului adoptate în baza unei legi speciale de abilitare, această interdicție decurgând direct din textul constituțional. O asemenea limitare nu este prevăzută însă de alin. (4) al art. 115 din Constituție, referitor la ordonanțele de urgență, care nu reprezintă o varietate a ordonanței emise în temeiul unei legi speciale de abilitare, ci reprezintă un act normativ, adoptat de

Guvern, în temeiul unei prevederi constituționale, care permite Guvernului, sub controlul strict al Parlamentului, să facă față unor situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 120 din 16 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 5 aprilie 2004).

Astfel, ordonanțele de urgență pot fi emise de Guvern și în domeniul legilor organice, restricția pentru această categorie de legi nefiind prevăzută decât pentru ordonanțele emise în baza unei legi de abilitare, conform art. 115 alin. (1) din Constituție.

În ceea ce privește critica potrivit căreia ordonanța de urgență este neconstituțională deoarece nu a fost aprobată prin lege, Curtea observă că nici aceasta nu poate fi reținută. Astfel, prin Adresa înregistrată la Secretarul General al Camerei Deputaților cu nr. 51/E/64 din data de 13 aprilie 2009, Guvernul a înaintat, în original, proiectul de lege pentru aprobarea ordonanței de urgență. Potrivit art. 115 alin. (5) din Constituție, ordonanța de urgență intră în vigoare numai după depunerea sa spre dezbatere în procedură de urgență la Camera competentă să fie sesizată și după publicarea ei în Monitorul Oficial al României, Partea I. Or, această obligație a fost îndeplinită de Guvern, nefiind necesară, pentru ca ordonanța de urgență să fie aplicată, aprobarea conținutului său prin lege.

În ceea ce privește critica potrivit căreia ordonanța de urgență criticată instituie o discriminare între categoriile de contribuabili în ceea ce privește deducerea taxei pe valoare adăugată, Curtea consideră că nici aceasta nu poate fi reținută.

Astfel, Curtea a reținut că regula generală privind plata impozitelor și a altor taxe este cuprinsă în art. 56 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia „*Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice*”, iar conform art. 139 alin. (1) din Constituție, „*Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege*”. Din aceste reglementări constituționale rezultă dreptul exclusiv al legiuitorului de a stabili impozite datorate bugetului de stat, precum și cuantumul acestora. De aceea numai legiuitorul poate acorda anumite scutiri sau reduceri de impozite în favoarea anumitor categorii de contribuabili și în anumite perioade de timp, în funcție de situațiile conjuncturale, dar, evident, și în raport cu situația economico-financiară a țării în perioadele respective. Nicio dispoziție constituțională nu interzice ca printr-o lege nouă să fie retrase scutirile acordate printr-o lege anterioară. Ordonanțele Guvernului emise pe baza unei legi de abilitare au putere de lege până la eventuala lor respingere de către Parlament (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 252 din 28 noiembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 702 din 28 decembrie 2000).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Alexandru Valeriu Vicol în Dosarul nr. 11.614/99/2012 al Tribunalului Iași — Secția a II-a civilă, contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 145¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale sunt constituționale în raport de criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Iași — Secția a II-a civilă, contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 februarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****pentru înființarea sistemului privind protecția indicațiilor geografice ale băuturilor spirtoase**

Având în vedere prevederile Regulamentului (CE) nr. 110/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 ianuarie 2008 privind definirea, desemnarea, prezentarea, etichetarea și protecția indicațiilor geografice ale băuturilor spirtoase și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 1.576/1989 al Consiliului, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

CAPITOLUL I**Dispoziții generale**

Art. 1. — (1) Prezenta hotărâre definește termenii utilizați și stabilește autoritățile responsabile cu verificarea documentației pentru obținerea protecției indicației geografice a băuturilor.

(2) Prevederile prezentei hotărâri se aplică băuturilor spirtoase, prevăzute în anexa I la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și în anexa II la Regulamentul (CE) nr. 110/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 ianuarie 2008 privind definirea, desemnarea, prezentarea, etichetarea și protecția indicațiilor geografice ale băuturilor spirtoase și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 1.576/1989 al Consiliului, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 39 din 13 februarie 2008.

Art. 2. — În sensul prezentei hotărâri, expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *certificarea băuturilor spirtoase* — procedura prin care un organism de inspecție și certificare confirmă că produsul este autentic și în conformitate cu dosarul tehnic;

b) *organism de inspecție și certificare* — entitate, în sensul art. 2 din Regulamentul (CE) nr. 882/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind controalele oficiale efectuate pentru a asigura verificarea conformității cu legislația privind hrana pentru animale și produsele alimentare și cu normele de sănătate animală și de bunăstare a animalelor, recunoscută de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale și acreditată în conformitate cu standardul SR EN 45011 sau cu standardul care îl înlocuiește, SR EN 17065:2013 — Evaluarea conformității. Cerințe pentru organisme care certifică produse, procese și servicii;

c) *dosarul tehnic* — documentul care cuprinde date privind denumirea și categoria băuturii spirtoase, inclusiv indicația geografică, descrierea băuturii spirtoase, definirea ariei geografice în cauză, descrierea metodei de obținere a băuturii spirtoase, detalii care să justifice legătura cu mediul geografic sau cu originea geografică, numele și adresa solicitantului și se elaborează în conformitate cu prevederile Regulamentului (CE) nr. 110/2008;

d) *cererea de înregistrare* — documentația, elaborată în conformitate cu prevederile art. 17 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 110/2008;

e) *procedura de declarare a opoziției la nivel național* — procedura prin care se acordă o perioadă delimitată în care orice

persoană fizică sau juridică legitim interesată, stabilită în țară, își poate declara opoziția față de cererea de înregistrare;

f) *înregistrarea indicației geografice* — data înregistrării în anexa III la Regulamentul (CE) nr. 110/2008.

CAPITOLUL II**Verificarea cererii de înregistrare și a conformității cu specificațiile din dosarul tehnic**

Art. 3. — (1) Realitatea datelor cuprinse în cererea de înregistrare și în dosarul tehnic se verifică și se certifică de către organisme de inspecție și certificare a produselor agricole sau alimentare, în conformitate cu prevederile Regulamentului (CE) nr. 110/2008.

(2) Organismele de inspecție și certificare a produselor agricole sau alimentare trebuie să fie în conformitate cu prevederile Regulamentului (CE) nr. 110/2008.

(3) Costurile aferente verificării și certificării realității datelor cuprinse în cererea de înregistrare și în dosarul tehnic, precum și cele aferente controlului respectării dosarului tehnic sunt suportate de operatorii care fac obiectul controlului respectiv.

Art. 4. — (1) Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale este autoritatea competentă cu atribuții în verificarea documentației pentru înregistrarea și protecția indicației geografice a băuturilor spirtoase.

(2) Procedura de verificare a documentației pentru înregistrarea unei indicații geografice și dobândirea protecției băuturilor spirtoase, procedura de declarare a opoziției la nivel național și procedura de transmitere la nivelul Comisiei Europene a cererii de înregistrare a indicației geografice a băuturilor spirtoase, în vederea dobândirii protecției la nivelul Uniunii Europene, se aprobă prin ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale.

(3) Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale este autoritatea competentă cu atribuții în verificarea și monitorizarea activității și recunoașterea organismelor de inspecție și certificare a băuturilor spirtoase.

(4) Regulamentul privind recunoașterea organismelor de inspecție și certificare a băuturilor spirtoase și supravegherea activității organismelor de inspecție și certificare a băuturilor spirtoase ce au dobândit protecția indicațiilor geografice (I.G.) se aprobă prin ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale.

Art. 5. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Viceprim-ministru, ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

Daniel Constantin

Ministrul afacerilor externe,

Titus Corlățean

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

ORDIN**privind dispunerea radierii din Registrul general al instituțiilor financiare nebancaire
a Societății Comerciale AGORA LEASE IFN — S.A.**

Având în vedere solicitarea privind radierea din Registrul general al instituțiilor financiare nebancaire a Societății Comerciale AGORA LEASE IFN — S.A., formulată în baza art. 28 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 93/2009 privind instituțiile financiare nebancaire, cu modificările și completările ulterioare, prin scrisorile înregistrate la Banca Națională a României — Direcția supraveghere cu nr. 217 din 9 ianuarie 2014, respectiv 2.561 din 20 februarie 2014, și îndeplinirea cerințelor prevăzute de art. 113 alin. (1) din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 20/2009 privind instituțiile financiare nebancaire, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 35 din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României și al prevederilor Hotărârii Parlamentului României nr. 35/2009 pentru numirea Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,

guvernatorul Băncii Naționale a României emite următorul ordin:

Articol unic. — Se dispune radierea din Registrul general al instituțiilor financiare nebancaire a Societății Comerciale AGORA LEASE IFN — S.A., cu sediul în municipiul Constanța, bd. Ferdinand nr. 79, bl. AR2, județul Constanța, înregistrată la oficiul registrului comerțului cu nr. J13/1976/2006, având codul unic de înregistrare 18798607, înscrisă în Registrul general la secțiunea h) „Leasing financiar” cu nr. RG-PJR-14-080028.

Guvernatorul Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

București, 28 martie 2014.
Nr. 252.

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

ORDIN**privind dispunerea radierii din Registrul general al instituțiilor financiare nebancaire
a Societății Comerciale TOTAL FINANCE IFN — S.A.**

Având în vedere solicitarea privind radierea din Registrul general al instituțiilor financiare nebancaire a Societății Comerciale TOTAL FINANCE IFN — S.A., formulată în baza art. 28 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 93/2009 privind instituțiile financiare nebancaire, cu modificările și completările ulterioare, prin scrisoarea înregistrată la Banca Națională a României — Direcția supraveghere cu nr. 2.756 din 24 februarie 2014, și îndeplinirea cerințelor prevăzute de art. 113 alin. (1) din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 20/2009 privind instituțiile financiare nebancaire, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 35 din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României și al prevederilor Hotărârii Parlamentului României nr. 35/2009 pentru numirea Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,

guvernatorul Băncii Naționale a României emite următorul ordin:

Articol unic. — Se dispune radierea din Registrul general al instituțiilor financiare nebancaire a Societății Comerciale TOTAL FINANCE IFN — S.A., cu sediul în municipiul Galați, Str. Morilor nr. 124, ap. cam. 1, județul Galați, înregistrată la oficiul registrului comerțului cu nr. J17/733/2008, având codul unic de înregistrare 23674982, înscrisă în Registrul general la secțiunea k) „Activități multiple de creditare” cu nr. RG-PJR-18-110233.

Guvernatorul Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

București, 28 martie 2014.
Nr. 253.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL COMPETENT SĂ JUDECE RECURSUL ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 1 din 17 februarie 2014

Dosar nr. 20/2013

Iulia Cristina Tarcea — vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului

Lavinia Curelea — președintele Secției I civile

Roxana Popa — președintele delegat al Secției a II-a civile

Ionel Barbă — președintele Secției de contencios administrativ și fiscal

Corina Michaela Jîjîie — președintele Secției penale

Simona Lala Cristescu — judecător la Secția I civilă

Carmen Minodora Ianoși — judecător la Secția I civilă

Rodica Susanu — judecător la Secția I civilă

Andreia Liana Costanda — judecător la Secția I civilă

Nina Ecaterina Grigoraș — judecător la Secția I civilă

Lavinia Dascălu — judecător la Secția I civilă, judecător-raportor

Carmen Trănica Teau — judecător la Secția a II-a civilă

Aurelia Motea — judecător la Secția a II-a civilă

Monica Ruxandra Duță — judecător la Secția a II-a civilă

Mariana Cîrstocea — judecător la Secția a II-a civilă

Mirela Polițeanu — judecător la Secția a II-a civilă

Eugenia Voicheci — judecător la Secția a II-a civilă, judecător-raportor

Nicolae Măniuguțiu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Simona Camelia Marcu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Viorica Iancu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Eugenia Marin — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Eugenia Ion — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Luiza Maria Păun — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal, judecător-raportor

Ștefan Pistol — judecător la Secția penală

Lavinia Valeria Lefterache — judecător la Secția penală

de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna Antonia Constantin, procuror-șef adjunct al Secției judiciare.

La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent-șef Ruxandra Petre din cadrul Secției a II-a civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție, desemnată pentru această cauză în conformitate cu dispozițiile art. 27³ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a luat în examinare recursurile în interesul legii formulate de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 5, art. 201 și art. 223 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil și ale art. 6 alin. (4), art. 2.512 și art. 2.513 din Codul civil, raportat la dispozițiile art. 18 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, republicat, în referire la invocarea de către instanțe, din oficiu ori de către părți, după momentul procedural prevăzut de art. 2.513 din Codul civil, a excepției prescripției extinctive, în cazul prescripțiilor începute sub imperiul Decretului nr. 167/1958, împlinite și, respectiv, neîmplinite la data intrării în vigoare a Codului civil — 1 octombrie 2011.

Reprezentantul procurorului general, doamna Antonia Constantin, arată că în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 5, 201 și 223 din Legea nr. 71/2011 și ale art. 6 alin. (4) din Codul civil, prevederile art. 2.512 și art. 2.513 din Codul civil referitoare la invocarea prescripției extinctive nu sunt aplicabile prescripțiilor începute anterior datei de 1 octombrie 2011, chiar dacă s-au împlinit ulterior acestei date. Dispozițiile art. 2.512 și 2.513 din Codul civil sunt aplicabile numai prescripțiilor extinctive care încep să curgă după intrarea sa în vigoare, iar dispozițiile art. 18 din Decretul nr. 167/1958, republicat, rămân aplicabile în privința prescripțiilor extinctive care au început să curgă în perioada cât acest act normativ a fost în vigoare, chiar dacă procesul a început după data de 1 octombrie 2013.

În concluzie, solicită admiterea recursului în interesul legii și pronunțarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii.

Președintele completului, doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, constatând că nu mai sunt alte completări, chestiuni de invocat sau întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra recursurilor în interesul legii.

Completul competent să judece recursul în interesul legii este legal constituit în conformitate cu dispozițiile art. 516 alin. (2) din Codul de procedură civilă, adoptat prin Legea nr. 134/2010, raportat la art. 27² alin. (2) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți

ÎN ALTA CURTE,

deliberând asupra recursurilor în interesul legii, constată următoarele:

1. Problema de drept care a generat practică neunitară

Prin recursurile în interesul legii promovate de Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța și Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție s-a arătat că nu există un punct de vedere unitar în practica judiciară națională cu referire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 5, 201 și 223 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil și ale art. 6 alin. (4) și art. 2.513 din Codul civil, raportat la dispozițiile art. 18 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, republicat, în ceea ce privește obligația și posibilitatea instanței de a verifica împlinirea termenului de prescripție și de a invoca din oficiu excepția prescripției extinctive, precum în ceea ce privește posibilitatea părții interesate de a invoca aceeași excepție, în orice stadiu procesual, în cazul prescripțiilor începute și împlinite ori neîmplinite la data intrării în vigoare a Codului civil — 1 octombrie 2011.

Cererile de recurs în interesul legii au fost însoțite de hotărâri judecătorești exemplificative.

2. Examenul jurisprudențial

Prin cele două sesizări s-a semnalat existența unei practici judiciare neunitare la nivel național în ceea ce privește interpretarea și aplicarea normelor cu caracter tranzitoriu ale Legii nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil (respectiv art. 5, 201 și 223), precum și a normelor conținute în Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, respectiv art. 6 alin. (4), în partea lor privitoare la regimul juridic aplicabil prescripțiilor începute și împlinite ori a acelor neîmplinite la data intrării în vigoare a Codului civil — 1 octombrie 2011, sub aspectul existenței dreptului și obligației instanței de a invoca, din oficiu, excepția prescripției ori a dreptului părților interesate de a invoca aceeași excepție, în orice fază procesuală.

Problema de drept a fost soluționată diferit în special în litigiile începute după intrarea în vigoare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil.

3. Soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești

3.1. Într-o primă orientare jurisprudențială, majoritară, s-a considerat că prescripțiile extinctive începute anterior intrării în vigoare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil și împlinite ori cele neîmplinite la data de 1 octombrie 2011 rămân în întregime supuse dispozițiilor legale care le-au instituit, inclusiv sub regimul invocării lor, care este dat de dispozițiile art. 18 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, republicat (act normativ sub imperiul căruia acestea au început să curgă), astfel încât și în litigiile introduse după data de 1 octombrie 2011 instanțele de judecată pot invoca, din oficiu, excepția prescripției extinctive, ca excepție de fond, peremptorie și absolută, după cum și părțile interesate au acest drept, indiferent de etapa procesuală a litigiului.

În argumentarea acestor soluții au fost invocate dispozițiile art. 6 alin. (4) din Codul civil, precum și cele ale art. 5 alin. (1) și art. 201 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil.

S-a arătat că, întrucât normele cuprinse în art. 6 alin. (4) din Codul civil și art. 201 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil nu fac nicio distincție în privința regimului juridic aplicabil, legea care guvernează prescripția extinctivă, sub toate aspectele, de drept material și procesual, este legea sub imperiul căreia aceasta a început să curgă, după cum se prevede expres prin cele două texte legale menționate.

Atunci când legiuitorul a dorit să deroge de la această regulă, a făcut-o expres și limitativ, prin dispozițiile art. 203 și 204 din

Legea nr. 71/2001 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, norme care sunt însă de strictă interpretare și aplicare, doar în privința cauzelor de suspendare și întrerupere a cursului prescripției extinctive anume prevăzute.

În consecință, aceste instanțe au apreciat că noul regim juridic al prescripției extinctive, al cărei specific constă și în aceea că prescripția nu operează de plin drept, aceasta putând fi invocată exclusiv de partea interesată, *in limine litis*, iar nu și de către organul de jurisdicție, este aplicabil doar prescripțiilor care au început să curgă după data intrării în vigoare a acestui act normativ — 1 octombrie 2011.

3.2. Într-o a doua orientare jurisprudențială, minoritară, alte instanțe au considerat că aceste prescripții rămân supuse dispozițiilor legale care le-au instituit, *cu excepția regimului invocării*, care intră sub incidența art. 2.512 și art. 2.513 din Codul civil, texte de lege ce conțin norme de procedură de imediată aplicare, astfel încât, în litigiile începute după 1 octombrie 2011, instanța nu mai este obligată să cerceteze dacă dreptul la acțiune sau la executare silită este prescris și nici nu mai poate invoca excepția prescripției, în timp ce partea interesată o poate face doar *in limine litis*, în condițiile și cu limitările prevăzute prin cele două articole ale Codului civil anterior menționate.

Argumentându-și soluțiile, aceste instanțe s-au întemeiat pe dispozițiile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, potrivit căror „Dispozițiile Codului civil sunt aplicabile și efectelor viitoare ale situațiilor juridice născute anterior intrării în vigoare a acestuia [...] dacă aceste situații juridice subzistă după intrarea în vigoare a Codului civil”, și pe interpretarea *per a contrario* a dispozițiilor art. 223 din același act normativ.

Întrucât regulile de invocare a prescripției țin de domeniul regimului procedural al acesteia, fiind — din această cauză — de imediată aplicare, acestea sunt deplin aplicabile în acele litigii începute după data intrării în vigoare a Codului civil.

S-a spus că o interpretare contrară ar nega caracterul și efectul novator al dispozițiilor din Codul civil care au reglementat prescripția extinctivă ca instituție de ordine privată, așadar total diferit față de reglementarea anterioară dată aceleiași instituții juridice de Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, republicat.

4. Opinia Colegiului de conducere al Curții de Apel Constanța

Nu a fost exprimată o opinie asupra problemei de drept rezolvate diferit de instanțe, de către acest titular al sesizării.

5. Opinia procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Evidențiind diferențele majore de concepție dintre Legea nr. 287/2009 privind Codul civil și Decretul nr. 167/1958, republicat, în reglementarea instituției juridice a prescripției, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut, în punctul de vedere exprimat asupra recursului în interesul legii, că interpretarea gramaticală, logică și sistematică a dispozițiilor art. 5, 201 și 223 din Legea nr. 71/2011, precum și ale art. 6 alin. (4) din Codul civil conduce la concluzia că prevederile art. 2.512 și 2.513 din Codul civil, referitoare la invocarea prescripției extinctive, nu sunt aplicabile prescripțiilor începute anterior datei de 1 octombrie 2011, chiar dacă s-au împlinit ulterior acestei date. Dispozițiile acestor două articole sunt aplicabile numai prescripțiilor extinctive care încep să curgă după intrarea lor în vigoare, în timp ce dispozițiile art. 18 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, republicat, rămân aplicabile în privința prescripțiilor extinctive care au început să curgă în perioada cât acest act normativ a fost în vigoare, chiar dacă procesul a început după data de 1 octombrie 2011.

Pentru a ajunge la această concluzie s-a susținut că rezolvarea problemei de drept intertemporal ivite în legătură cu instituția juridică a prescripției este dată de dispozițiile tranzitorii cu caracter special ale art. 201 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil și de acelea ale art. 6 alin. (4) din Codul civil.

În acord cu aceste dispoziții legale, prescripțiile extinctive începute înainte de 1 octombrie 2011 și neîmplinite până la această dată, reprezentând situații juridice în curs de realizare, *facta pendentia*, rămân supuse legii vechi, dându-se satisfacție principiului respectării așteptărilor legitime ale părților.

Excepțiile de la această regulă — ce dau expresie revenirii la principiul aplicării imediate a legii civile noi, consacrat ca atare prin dispozițiile art. 6 alin. (5) din Codul civil și art. 5 alin. (1) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil — au fost expres și limitativ instituite prin art. 202 și art. 203 din Legea nr. 71/2011, care se referă la cazurile de suspendare prevăzute de art. 2.532 pct. 6 și 7 din Codul civil, respectiv la cazul de întrerupere a cursului prescripției, prevăzut de art. 2.539 alin. (2) teza a II-a din Codul civil.

Față de împrejurarea că dispozițiile art. 201 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil nu conțin nicio distincție, iar *ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus* și având în vedere sintagma „*in întregime*” conținută de art. 6 alin. (4) din Codul civil, legea sub imperiul căreia prescripția a început să curgă va governa atât aspectele de drept material, cât și pe cele de drept procesual referitoare la prescripție, chiar dacă aceasta s-a împlinit după intrarea în vigoare a Codului civil.

De asemenea, s-a arătat că, dacă în privința prescripțiilor începute și neîmplinite la data de 1 octombrie 2011, ca situații juridice în curs de realizare, rămân aplicabile dispozițiile legale sub imperiul cărora acestea au început să curgă, *a fortiori*, prescripțiile începute și împlinite la data intrării în vigoare a Codului civil, constituind *facta praeterita*, sunt supuse dispozițiilor sub imperiul cărora au început să curgă și s-au împlinit.

S-a susținut de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție că această soluție rezultă și din aplicarea principiului neretroactivității legii civile, consacrat de art. 6 alin. (1) teza a II-a din Codul civil, precum și dintr-o interpretare *per a contrario* a prevederilor art. 5 alin. (1) din Legea nr. 71/2011.

Dispozițiile art. 223 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil nu pot conduce la înlăturarea regulii consacrate prin art. 201 din aceeași lege, întrucât aplicarea acestora este condiționată de lipsa unor prevederi exprese contrare. Or, art. 201 conține chiar astfel de dispoziții contrare, fiind lipsit de relevanță, din perspectiva problemei de drept analizate, faptul că procesul a început după data de 1 octombrie 2011.

Tot astfel, nici prevederile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, ce dau expresie principiului aplicării imediate a legii noi cu privire la *facta pendentia*, nu ar putea conduce la o concluzie contrară celei susținute de orientarea jurisprudențială majoritară, întrucât acestea constituie dispoziții tranzitorii cu caracter general, aplicabile doar în măsura în care în cuprinsul aceluiași act normativ nu se regăsesc dispoziții speciale, cum este cazul prevederilor art. 201 referitoare la prescripție.

Art. 6 alin. (4) din Codul civil și art. 201 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil nu fac decât să instituie derogări de la principiul aplicării imediate a legii civile noi pentru *facta pendentia*.

6. Doctrina în materie

Este de menționat astfel că, atât cu prilejul analizei dispozițiilor tranzitorii ale Legii nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, cât și a aceleia vizând soluțiile legislative oferite de art. 6 din Codul civil materiei relative la aplicarea legii civile în timp, doctrina recentă a menționat, între exemplele de ultraactivitate (supraviețuire) a legii vechi, ca excepții de la principiul aplicării imediate a legii civile noi, consacrat prin dispozițiile art. 5 din Legea nr. 71/2011 și art. 6 alin. (5) și (6) din Codul civil, ori ca aplicații ale principiului neretroactivității consacrat prin art. 3—5 din Legea nr. 71/2011, cazul prescripțiilor începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a Codului civil din 2009 [Fl. A. Baias, E. Chelaru, R. Constantinovici, I. Macovei, *Noul Cod Civil. Comentariu pe articole (art. 1—2664)*, Editura C. H. Beck, București, 2012, pag. 9; M. Nicolae, *Codex Juris Civilis. Noul Cod civil*, ediție critică, tomul 1, Universul juridic, București, 2012, pag. 25; M. Nicolae, *Contribuții la studiul conflictului de legi în timp, în materie civilă în lumina Noului Cod civil*, Universul juridic, București, 2013, pag. 499 și urm., pag. 529].

În mod specific, într-o monografie destinată studiului conflictului de legi în timp (în lumina Codului civil), s-a precizat că aplicarea imediată a legii noi prescripțiilor începute și neîmplinite, sub cuvânt că acestea ar reprezenta situații în curs, este discutabilă deoarece legea nouă, modificând sau suprimând prescripțiile născute înainte de intrarea sa în vigoare, înlătură parțial sau total efectele legii vechi deja produse, fiind astfel parțial retroactivă. Aceasta întrucât a atribui unui fapt deja consumat — încheierea unui act juridic ori săvârșirea unui fapt juridic *stricto sensu* —, chiar și pentru viitor, alte efecte juridice decât cele prevăzute de legea în vigoare la data săvârșirii lor înseamnă a modifica ori suprima aceste efecte în considerarea dispozițiilor legii noi, iar nu ale celei vechi, normal și natural aplicabilă. Or aceasta nu s-ar putea realiza decât dacă legea nouă ar retroactiva, ceea ce în prezent este inadmisibil. (M. Nicolae, „*Contribuții la studiul ...*” precizat anterior, pag. 499 și urm.; ca exemple de atribuire a unor alte efecte decât cele prevăzute de legea în vigoare, au fost menționate: posibilitatea ca legea nouă să instituie sau să suprimă prescripția, să mărească ori să micșoreze termenele de prescripție, să modifice condițiile (regimul) prescripției, sub aspectul începutului prescripției, cauzelor de suspendare, întrerupere sau repunere în termen; *ibidem*).

Întrucât aplicarea legii noi prescripțiilor începute și neîmplinite este afectată de retroactivitate, singura soluție posibilă este aplicarea în continuare a legii vechi care, se spune, în acest moment ultraactivează (supraviețuiește).

Potrivit aceluiași autor, acest sistem este nu numai unul *simplu*, presupunând aplicarea unei singure legi, ci și unul *sigur*, dând satisfacție principiului securității juridice și principiului preeminenței dreptului, dar și *echitabil*, menținând echilibrul dintre părți în așa fel încât niciuna dintre ele să nu aibă posibilitatea să invoce în beneficiul său prevederile legii noi.

De asemenea, a fost analizată și posibilitatea instanței de a invoca din oficiu excepția de prescripție extintivă pentru prescripțiile începute sub imperiul fostului Decret nr. 167/1958, autorii subliniind că răspunsul este afirmativ, deoarece Legea nr. 71/2011 nu cuprinde vreo dispoziție specială în acest sens, ceea ce înseamnă că se aplică regula stabilită de art. 6 alin. (4) din Codul civil, care nu face vreo distincție între dispozițiile de drept material și cele procesuale în materia prescripției. (G. Boroi, C.A. Angheliescu, „*Curs de drept civil. Partea generală*, ediția a 2-a revizuită și adăugită; Editura Universitară; 2012, pag. 29).

7. Jurisprudența Curții Constituționale

În cauzistica deciziilor Curții Constituționale problema de drept soluționată diferit de instanțele judecătorești nu se regăsește abordată în mod direct, ci doar de o manieră implicită.

Astfel, prin Decizia nr. 389 din 1 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 721 din 22 noiembrie 2013, în care Curtea Constituțională a fost chemată să se pronunțe asupra constituționalității dispozițiilor art. 379 alin. 3 și 4 din Codul de procedură civilă din 1865, precum și ale art. 2.506 alin. (1), art. 2.512 alin. (2), art. 2.515 alin. (3) și (4), art. 2.520 alin. (1) pct. 4, art. 2.538, art. 2.541 și art. 2.542 din Codul Civil, aceasta a arătat — cu privire la articolele din Codul civil criticate — că „nu au legătură cu soluționarea cauzei în care a fost ridicată excepția, deoarece, potrivit prevederilor art. 6 alin. (4) din Codul civil, prescripțiile, decăderile și uzucapiunile începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a legii noi sunt în întregime supuse dispozițiilor legale care le-au instituit, iar Sentința civilă nr. 674 din 5 martie 2008, care reprezintă titlul executoriu (...) este anterioară intrării în vigoare a noului Cod civil”.

În consecință, Curtea, făcând trimitere la prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale și la condiția de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate, de a viza legi sau ordonanțe ori dispoziții din legi sau ordonanțe în vigoare, care au legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului, a decis în sensul respingerii excepției ce viza neconstituționalitatea dispozițiilor Codului civil, ca inadmisibilă.

8. Asupra regularității investirii

Titularilor sesizării — Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța și procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — li s-a recunoscut prin lege dreptul de a formula o sesizare în vederea promovării recursului în interesul legii, în temeiul dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă.

Sesizările formulate au evidențiat ivirea unei probleme de drept ce a fost rezolvată neunitar de către instanțe și care ține de succesiunea legii civile în timp și de chestiunea raportului între normele generale și cele speciale, în funcție de câmpul de aplicare a acestora, în materia specifică de reglementare a instituirii prescripției extinctive.

Având în vedere hotărârile judecătorești anexate, din care rezultă că aceeași problemă de drept a primit soluționări diferite prin hotărâri judecătorești rămase definitive și irevocabile, se constată existența unei jurisprudențe neunitare și, implicit, îndeplinirea tuturor condițiilor de admisibilitate prevăzute de art. 514 și 515 din Codul de procedură civilă, pentru promovarea recursului în interesul legii.

9. Raportul asupra recursului în interesul legii

Raportul asupra recursurilor în interesul legii, întocmit de judecătorii-raportori desemnați conform art. 516 alin. (5) din Codul de procedură civilă, a concluzionat că prescripțiile extinctive începute anterior datei de 1 octombrie 2011, împlinite ori neîmplinite la aceeași dată, rămân supuse dispozițiilor art. 18 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, republicat, astfel încât atât instanțele de judecată, din oficiu, cât și părțile interesate pot invoca excepția prescripției extinctive, indiferent de stadiul procesual, chiar în litigii începute după 1 octombrie 2011.

10. Înalta Curte

Examinând sesizările cu recurs în interesul legii, raportul întocmit de judecătorii-raportori și dispozițiile legale ce se solicită a fi interpretate în mod unitar, reține următoarele:

Textele de lege ce au generat practica neunitară:

Art. 18 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, republicat:

„Instanța judecătorească și organul arbitral sunt obligate ca, din oficiu, să cerceteze dacă dreptul la acțiune sau la executarea silită este prescris.”

Art. 6 alin. (4) din Codul civil:

„Prescripțiile, decăderile și uzucapiunile începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a legii noi sunt în întregime supuse dispozițiilor legale care le-au instituit.”

Art. 2.512 din Codul civil — invocarea prescripției de partea interesată:

„(1) Prescripția poate fi opusă numai de cel în folosul căruia curge, personal sau prin reprezentant, și fără a fi ținut să producă vreun titlu contrar ori să fi fost de bună-credință.

(2) Organul de jurisdicție competent nu poate aplica prescripția din oficiu.

(3) Dispozițiile prezentului articol sunt aplicabile chiar dacă invocarea prescripției ar fi în interesul statului sau al unităților sale administrativ-teritoriale.”

Art. 2.513 din Codul civil — momentul până la care se poate invoca prescripția:

„Prescripția poate fi opusă numai în primă instanță, prin întâmpinare sau, în lipsa invocării, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate.”

Art. 5 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil:

„(1) Dispozițiile Codului civil se aplică tuturor actelor și faptelor încheiate sau, după caz, produse ori săvârșite după intrarea sa în vigoare, precum și situațiilor juridice născute după intrarea sa în vigoare.

(2) Dispozițiile Codului civil sunt aplicabile și efectelor viitoare ale situațiilor juridice născute anterior intrării în vigoare a acestuia, derivate din starea și capacitatea persoanelor, din căsătorie, filiație, adopție și obligația legală de întreținere, din raporturile de proprietate, inclusiv regimul general al bunurilor, și din raporturile de vecinătate, dacă aceste situații juridice subsistă după intrarea în vigoare a Codului civil.”

Art. 201 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil:

„Prescripțiile începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a Codului civil sunt și rămân supuse dispozițiilor legale care le-au instituit.”

Art. 223 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil:

„Dacă prin prezenta lege nu se prevede altfel, procesele și cererile în materie civilă sau comercială în curs de soluționare la data intrării în vigoare a Codului civil se soluționează de către instanțele legal investite, în conformitate cu dispozițiile legale, materiale și procedurale în vigoare la data când acestea au fost pornite.”

Așa cum s-a menționat deja, opiniile divergente ale instanțelor au avut ca punct de pornire interpretarea și aplicarea normelor cu caracter tranzitoriu ale Legii nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, precum și a celor proprii Codului civil însuși, în partea lor privitoare la regimul juridic al prescripțiilor începute și împlinite ori al celor neîmplinite la data intrării în vigoare a Codului civil, 1 octombrie 2011.

Nu mai puțin, formarea unor opinii divergente a fost favorizată de diferența de concepție și de tratament juridic cu care a fost abordată instituția juridică a prescripției extinctive de către legiuitorul actual — cel al Codului civil din 2009, spre deosebire de cel trecut, sub reglementarea dată prin Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, republicat.

Astfel, sub reglementarea Decretului nr. 167/1958, republicat — în vigoare până la 1 octombrie 2011, prescripția extinctivă a fost concepută ca o instituție de ordine publică, guvernată de norme imperative, dispozițiile art. 1 alin. (2) din decret, potrivit cărora orice clauză care se abate de la

reglementarea legală a prescripției este nulă, și cele ale art. 18, care instituiau obligația instanțelor de judecată și a organelor arbitrale ca, din oficiu, să cerceteze dacă dreptul la acțiune sau la executare silită este prescris, constituind cele mai pregnante caracteristici în acest sens.

Reglementarea prin norme imperative a prescripției extinctive, dar și conținutul normativ al art. 18 din decret au determinat recunoașterea și consacarea caracterului absolut al excepției procesuale de fond, peremptorii, a prescripției extinctive, ce putea fi ridicată din oficiu de instanță/organul arbitral, în orice fază procesuală, dar, în aceleași condiții, și de partea interesată.

Într-o viziune diametral opusă, legiuitorul actual a reglementat prescripția extinctivă ca instituție de ordine privată care nu mai operează de plin drept, ceea ce produce consecințele asupra duratei termenelor de prescripție, care nu mai sunt imperative, ci, în anumite marje, pot rămâne la disponibilitatea părților, recunoașterii posibilității renunțării la prescripție ori a încheierii de convenții prin care să se modifice cursul prescripției, prin fixarea începutului acesteia, ori a cauzelor legale de suspendare sau întrerupere, a sferei persoanelor care se pot prevala de faptul împlinirii acesteia, a condițiilor și limitelor procedurale în care excepția prescripției ar putea fi invocată etc.

Indiscutabil, caracterul relativ al excepției prescripției extinctive, ca excepție de fond, peremptorie, rezultă din conținutul art. 2.512 și art. 2.513 din Codul civil, care prevăd că prescripția nu poate fi aplicată din oficiu de organul de jurisdicție competent, ea putând fi opusă, numai în primă instanță sau, cel mai târziu, la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate de cel în folosul căruia curge, personal sau prin reprezentant sau de persoanele menționate de art. 2.514 din Codul civil.

Problema dacă, după intrarea în vigoare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, instanțele de judecată, din oficiu, ori părțile interesate mai pot invoca, în orice fază procesuală, excepția prescripției extinctive atunci când prescripțiile au început înainte de 1 octombrie 2011 constituie o chestiune de drept intertemporal a cărei dezlegare se regăsește în dispoziția tranzitorie a art. 201, situat în cap. VIII „Dispoziții cu privire la cartea a VI-a «Despre prescripția extinctivă, decăderea și calculul termenelor» a Codului civil” — Secțiunea 1 „Dispoziții tranzitorii și de punere în aplicare a cărții a VI-a «Despre prescripția extinctivă, decăderea și calculul termenelor» a Codului civil” din Legea nr. 71/2011.

Potrivit acestei norme, „prescripțiile începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a Codului civil sunt și rămân supuse dispozițiilor legale care le-au instituit”.

Din punctul de vedere al aplicării legii civile în timp, prescripțiile începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a legii noi reprezintă *facta pendentia*, ca situații juridice în curs de formare, modificare sau stingere la data apariției acesteia.

Reglementând conflictul de drept intertemporal generat de intrarea în vigoare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, în partea privitoare la prescripție, legiuitorul a optat să supună legii vechi prescripțiile începute și neîmplinite la data de 1 octombrie 2011, în vederea asigurării stabilității juridice, spre a da satisfacție principiilor respectării drepturilor câștigate și respectării așteptărilor legitime, iar, nu în ultimul rând, spre a evita aplicarea retroactivă a legii noi, față de imperativul respectării principiului de ordin constituțional al neretroactivității legii, consacrat prin dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituția României, republicată.

Aceasta întrucât, de principiu, modificările aduse prin legea nouă condițiilor ori regimului prescripției — fie că legea nouă ar institui ori suprima prescripția, fie că ar mări sau micșora durata termenelor de prescripție, fie că ar modifica începutul acesteia,

cauzele de suspendare, întrerupere, de repunere în termen ori condițiile invocării în vederea producerii de efecte juridice — nu pot atașa unui fapt trecut alte consecințe juridice decât cele prevăzute de legea atunci în vigoare. Acest lucru s-ar putea realiza doar dacă legea nouă ar retroactiva, fapt inadmisibil în actuala ordine constituțională.

Aceeași soluție legislativă a fost consacrată și prin dispozițiile art. 6 alin. (4) din Codul civil, potrivit cărora „Prescripțiile, decăderile și uzucapiunile începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a legii noi sunt în întregime supuse dispozițiilor legale care le-au instituit”.

Este de precizat că, deși invocată ca temei legal pentru multe din soluțiile instanțelor ce au conturat opinia majoritară, art. 6 alin. (4) din Codul civil nu oferă decât un argument secundar, deoarece, formal, dispozițiile sale nu sunt incidente rezolvării conflictului de drept intertemporal privitor la determinarea legii aplicabile prescripțiilor începute și împlinite ori neîmplinite la data de 1 octombrie 2011.

Norma art. 6 alin. (4) din Codul civil constituie sediul materiei pentru rezolvarea conflictelor de drept intertemporal în materie de prescripție, decădere și uzucapiuni, ce pot să apară în urma adoptării unor legi viitoare, sub puterea de reglementare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, ori a eventualelor conflicte dintre acesta și legislația civilă specială sau complementară, în timp ce conflictul de drept intertemporal în privința căruia instanțele naționale au avut opinii diferite a fost ocazionat de chiar intrarea în vigoare a legii, făcând obiectul de reglementare al dispozițiilor conflictuale cuprinse în Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil.

Chiar astfel fiind, este important de remarcat că principiile de drept comun prevăzute în art. 6 din Codul civil și, în particular, cele din art. 6 alin. (4) au fost confirmate în legea de punere în aplicare, legiuitorul dovedind consecvență.

Excepțiile de la regula înscrisă în dispoziția art. 201 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, care este aceea a aplicării legii vechi prescripțiilor începute și neîmplinite la 1 octombrie 2011, au fost expres și limitativ prevăzute prin dispozițiile art. 203 și 204 din Legea nr. 71/2011, acestea reprezentând, în realitate, o revenire la principiul aplicării imediate a legii civile noi, consacrat ca atare prin dispozițiile art. 6 alin. (5) și (6) din Codul civil și prin art. 5 din Legea nr. 71/2011.

Prin urmare, întrucât norma tranzitorie a art. 201 din Legea nr. 71/2011 nu utilizează nicio distincție (iar *ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus*), în timp ce aceea a art. 6 alin. (4) din Codul civil — care consacră o soluție identică, dând expresie aceluiași principii de drept — conține sintagma „în întregime”, se înțelege că legea sub imperiul căreia prescripția a început să curgă va governa atât aspectele de drept material, cât și pe cele de drept procesual referitoare la prescripție, chiar dacă aceasta se împlinește după intrarea în vigoare a Codului civil.

Întrucât regimul de invocare a excepției de prescripție este consecința directă a naturii juridice a acestei instituții de drept, care diferă după cum prescripția este tratată de legiuitor ca instituție de ordine publică ori de ordine privată, se poate spune că, aplicând dispozițiile art. 2.512 și 2.513 ale Codului civil prescripțiilor începute și neîmplinite la 1 octombrie 2009, se ajunge pe această cale nu doar la modificarea regimului de invocare a excepției de prescripție — care devine altul decât cel legal prevăzut la data începerii cursului acesteia —, ci la o modificare a chiar naturii juridice a acestei instituții a prescripției extinctive (cu consecințe inclusiv în planul dreptului substanțial), care, deși de ordine publică la data nașterii ei, va fi tratată ca instituție de ordine privată.

Dacă în privința prescripțiilor începute și neîmplinite la data de 1 octombrie 2011, ca situații juridice în curs de realizare (*facta pendentia*), rămân aplicabile dispozițiile legale sub imperiul

căroră acestea au început să curgă, *a fortiori*, prescripțiile începute și împlinite la data intrării în vigoare a Codului civil (*facta praeterita*), ca situații juridice finalizate, sunt supuse dispozițiilor sub imperiul căroră au început să curgă și s-au împlinit.

Nici dispozițiile art. 223 și nici cele ale art. 5 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil nu constituie argumente în infirmarea acestor concluzii.

Astfel, prevederile art. 223 se regăsesc în cap. X al Legii nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, intitulat „Dispoziții finale”, iar prin câmpul lor de aplicare — destinat reglării tranzitorii a normelor de drept material și procedural după care se judecă procesele și cererile în materie civilă sau comercială aflate în curs de soluționare la data intrării în vigoare a Codului civil din 2009 —, acestea au caracterul unor norme tranzitorii generale (sau norme conflictuale generale).

Așa cum rezultă din chiar cuprinsul art. 223 supus analizei, aplicarea sa intervine „dacă prin prezenta lege nu se prevede altfel”.

Or art. 201 din Legea nr. 71/2011, text legal situat în cap. VIII secțiunea 1, intitulat „Dispoziții tranzitorii și de punere în aplicare a cărții a VI-a «Despre prescripția extinctivă, decădere și calculul termenelor» a Codului civil”, constituie, atât prin amplasarea sa în corpul legii, cât și prin câmpul său de aplicare — destinat reglării tranzitorii a domeniului particular privitor la prescripțiile în curs la data intrării în vigoare a Codului civil — o normă tranzitorie specială (sau normă conflictuală specială).

Cum specialul derogă de la general și se aplică cu întâietate, raport în care se află și cele două norme supuse analizei, înseamnă că dispozițiile art. 223 nu vor putea fi aplicate niciodată în reglarea conflictului de drept intertemporal privitor la regimul aplicabil prescripțiilor începute și împlinite ori neîmplinite la data de 1 octombrie 2011, fiind înlăturate de la aplicare de norma conflictuală specială a art. 201 din același act normativ, devenind lipsit de relevanță faptul că procesul a început după data de 1 octombrie 2011, din perspectiva problemei de drept analizate.

Și dispozițiile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, ce dau expresie principiului aplicării imediate a legii civile noi cu privire la *facta pendentia*, atât prin amplasarea lor în cap. I al Legii nr. 71/2011 „Dispozițiile generale”, cât și prin sfera de reglementare, au caracterul unor dispoziții generale, aplicabile

doar în măsura în care în cuprinsul aceluiași act normativ nu se regăsesc dispoziții tranzitorii speciale, cum este cazul prevederilor art. 201, referitoare la prescripție.

Așadar, nici aceste dispoziții legale nu vor putea fi aplicate în determinarea legii aplicabile prescripțiilor începute și împlinite ori a celor neîmplinite la data de 1 octombrie 2011, în prezența reglementării cu caracter special conținute în art. 201 din Legea nr. 71/2011, care instituie derogări de la principiul aplicării imediate a legii civile noi pentru *facta pendentia* și care se aplică cu întâietate.

A decide contrariul celor ce rezultă din interpretarea gramaticală, logică și sistematică a dispozițiilor legale menționate, spre a da efect caracterului și efectului novator al dispozițiilor Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, după cum au argumentat instanțele ce au pronunțat soluția minoritară, nu semnifică altceva decât a aplica retroactiv legea nouă (respectiv, dispozițiile art. 2.512 și 2.513 din Codul civil), contrar dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituția României, republicată, și opțiunii clare a legiuitorului care, din nevoia de securitate și stabilitate juridică, condiții *sine qua non* ale asigurării preeminenței dreptului, în conflictul de drept intertemporal generat, a înțeles să dea întâietate aplicării legii civile vechi în privința prescripțiilor începute, dar neîmplinite (și, *a fortiori*, a celor împlinite) la 1 octombrie 2011, în ideea respectării intereselor și așteptărilor legitime ale particularilor, garantate, printre altele, și prin acțiunea principiului supraviețuirii legii vechi.

Prin urmare, au apreciat în mod corect instanțele ce au conturat jurisprudența majoritară, în sensul că noul regim juridic al prescripției extinctive, al cărei specific constă și în aceea că prescripția nu operează deplin drept, aceasta putând fi invocată exclusiv de partea interesată *in limine litis*, iar nu și de către organul de jurisdicție, este aplicabil doar prescripțiilor care au început să curgă după data intrării în vigoare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, 1 octombrie 2011.

Spre deosebire de acestea, prescripțiile începute și împlinite ori cele neîmplinite la 1 octombrie 2011 rămân în întregime supuse dispozițiilor legale care le-au instituit, inclusiv sub regimul invocării lor, guvernat de dispozițiile art. 18 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, republicat, astfel încât în privința acestora instanțele sunt obligate să cerceteze dacă dreptul la acțiune sau la executare silită este prescris, putând invoca din oficiu excepția prescripției, după cum același drept de a invoca excepția îl au și părțile interesate, pe care îl vor putea exercita, indiferent de stadiul procesual al cauzei.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 517 cu referire la art. 514 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

în numele legii

DECIDE:

Admite recursurile în interesul legii declarate de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și de Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța.

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 5, art. 201 și art. 223 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil și ale art. 6 alin. (4), art. 2.512 și art. 2.513 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, stabilește că prescripțiile extinctive începute anterior datei de 1 octombrie 2011, împlinite ori neîmplinite la aceeași dată, rămân supuse dispozițiilor art. 18 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, republicat, astfel încât atât instanțele de judecată, din oficiu, cât și părțile interesate pot invoca excepția prescripției extinctive, indiferent de stadiul procesual, chiar în litigii începute după 1 octombrie 2011.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 17 februarie 2014.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent-șef,
Ruxandra Petre

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	88	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.500	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

